

Drábik János:

Magyarországot fojtogatja a szervezett magánhatalom

(folytatás a 2. oldalról)

Azzal, hogy nemzeti kormány vette át hazánk irányítását, eljött az ideje, hogy a tőlünk már távozott kiváló közgazdász, **Síklaky István**, által kidolgozott **Fehér Program** végrehajtását elkezdjük. Ehhez arra lenne szükség, hogy a nemzeti kormány hozza létre a **Magyar Áruk Bolthálózatát**. Ez meglévő boltokból önkéntes csatlakozással megalakuló hálózat. A nemzeti kormány hálózati szerződésformulával kötelezné magát arra, hogy saját kibocsátású pénzhelyettesítővel, mondjuk így, **Fehér Forinttal**, 20%-kal megemeli a közalkalmazottak munkabéretét, valamint a nyugdíjakat és a családi pótlékot. De ezt a többletpénzt a nemzeti kormány nem készpénzben, hanem **Fehér Elektronikus Kártyákon, FEK hitelkártyákon**, adná át a jogosultaknak. Ez olyan lenne, mint a használatban lévő bankkártyák.

Egyidejűleg a közpénzekből jövedelmet húzók számára megnyitnának egy lakossági folyószámlát az általuk választott bankfióknál. Ezt **Síklaky Fehér Bankszámlának** nevezte. A 20%-os béremelésben, nyugdíj és családi pótlék emelésben részesült személyek az eddigi juttatás felett járó 20%-os emelés összegét havonta a Fehér Bankszámlákra kapják meg. A Fehér Bankszámlák tulajdonosai értelemszerűen kapnának egy Fehér Bankkártyát. **A Magyar Áruk Bolthálózatához** csatlakozó üzletek szerződésben kötelezik magukat arra, hogy az ilyen kártyával fizetőknek csak magyar árukat szolgáltatnak ki. Magyar áru az, amelynek termelői ára 80%-ban magyar munkáért fizetett bérből, illetve magyar vállalkozók és gazdák jövedelméből tevődik össze.

A **Fehér Program** sikeréhez hozzátartozik az, hogy mindenki, aki **Fehér Pénzt** kap fizetés és nyugdíj kiegészítésként, köteles ezt a pénzt az adott hónapban magyar áruk vásárlására elkölteni. Ha ezt nem tudja megtenni, akkor ezt a Fehér Pénzt a magyar árukat előállító vállalkozókhoz, illetve gazdákhöz kell eljuttatnia. Ők ezt fejlesztésre, termelésbővítésre fordítják. Síklaky lényegében Silvio Gesell elgondolását veszi át, amikor azt ajánlja, hogy aki nem költi el a számláján lévő Fehér Pénzt, vagy nem helyezi el egy évre lekötött **Fehér Takarékszámllára**, annak az ilyen számláján maradt pénzéért 1% pénztartási díjat kell fizetnie. Aki Fehér Pénzből szeretne tartós fogyasztási cikket venni, annak utasítania kell a bankszámláját vezető pénzügyesre, hogy a bankszámlán maradt Fehér Pénzt írja át egy évre lekötött takarékszámllájára. Ily módon, a takarékszámllán lévő pénzt a lekötés ideje alatt nem terheli pénztartási díj.

A nemzeti kormány így új hitelpiacot hozna létre, amely elősegítené a fizetőképes kereslettel rendelkező belső piac létrehozását, amelyet a rendszerváltást követő privatizáció és társadalmi átalakulás felszámolt. Ez a Fehér Pénznek nevezett pénzhelyettesítővel történő finanszírozás évről évre erőteljesebben hatna, mert minden évben lehetne 20%-kal emelni a közalkalmazottak fizetését, a nyugdíjasok nyugdíját és a családi pótlékot. A hitelekkel bővülő hazai kínálat szembem egy növekvő magyar belső piac állna, amely évről évre erősödő stabil fizetőképes kereslettel rendelkezik.

A nemzeti kormánynak azt is mérlegelnie kellene, miként lehetne a pénzforgalom egészére kiterjeszteni a pénz továbbadási kötelezettséget, mégpedig úgy, hogy a bankoknak elsősorban az értéktermelő reálgazdaság számára kellene hiteleket nyújtaniuk, és pénzeiket nem tarthatnák parazita módon úgy a nemzeti banknál, hogy az nem vesz részt a termelőgazdaság hitelezésében.

A nemzeti kormány hogyan finanszírozhatná ezt a Fehér Pénz Programot?

Az országgyűlés és a kormány gondoskodna arról, hogy a Fehér Forintban járó juttatásokat a jogosultak egy általuk választott bankfióknál, esetleg postahivatalnál nyitott Fehér Bankszámlán kapják meg. Ezeket a bankszámlákra havonta megjelenik a 20%-os keresetemelési összeg. A jogosultak kapnak egy-egy Fehér Kártyát, amellyel havonta a **Magyar Áruk Bolthálózat** üzleteiben levásárolják a keresetemelési összegét. Így a jogosultak **Fehér Számlláiról** a Fehér Forint átkerül a **Fehér Boltok Fehér Számlláira**. Ebből ezek az üzletek ismét magyar árukat vásárolhatnak csak. A vevőtől a boltokhoz, majd a boltoktól a termelőkhez átkerült Fehér Pénz - a hitelek törlesztéseképpen - részben visszakerül az állam erre a célra létrehozott hivatalához, annak a számlájára. Ez a pénz ott megsemmisül. A keresetnövelés és a hitelek által keltett többlet vásárlóerőt kiegyenlítette a termelés bővítése. Eppen ezért ez a kamatmentes pénzhelyettesítővel történő nem hagyományos pénzteremtés úgy bővítené a KKV-k számára rendelkezésre álló hiteleket, hogy nem okozna inflációt.

A nemzeti kormány ezzel nem sértené az érvényes pénzügyi előírásokat és a pénzrendszer zavartalan működését. Valójában egy olyan **duális pénzrendszer** jönne létre, ahol kamatmentes pénzhelyettesítő is segíti a vállalkozásokat, a munkahelyek létrehozását és a szükségletek fokozottabb kielégítését. A fizetőképes kereslettel bíró magyar belső piac újraélesztése pedig függetlenítené a magyar nemzetgazdaságot a rendkívül ingatag pénzügyi és világgazdasági hatásoktól. A nemzeti kormány így elősegítené azt, hogy a magyar emberek is megismerjék a **forgásbiztosított pénz** gyakorlatát, a vele kapcsolatos ismereteket és technikákat.

Az a nemzetközi pénzkartell, amely ma az államokat irányítja, természetesen erősen támadná emiatt a nemzeti kormányt. A szervezett magánhatalom részeként működő bankrendszer eltitkolja és ebben a titkolódzásban még a **Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének** az illetékesei is részt vesznek, amikor nem mondják meg, hogy a bankok nem a saját pénzükből nyújtanak hiteleket. A takarékpénztárakra érvényes ez a szabály, de a bankokra nem! Az érvényes előírások szerint a kereskedelmi bankok a saját tőkéjükből és a betétesektől összegyűjtött összegekkel rendelkeznek. E kettőből képezik a banki tartalékokat, amelynek az aránya ma Magyarországon 2 és 5% között mozog. Ha tehát egy kereskedelmi banknak van ötmillió forintja az MNB tartalékszámlláján, akkor ezt a pénzt kiegészítheti a levegőből előállított fedezettel nem bíró 95 millió forinttal, és kikölcsönözhet 100 millió forintot. A bankrendszer tehát - alkotmányellenesen - pénzkibocsátási joggal rendelkezik, ugyanis a pénzkibocsátás joga kizárólag az államot és az állam szerveként működő központi bankot illeti meg. De nem ez a gyakorlat. A Bankszövetség, valamint az MNB és a PSZÁF illetékesei azonban ezt elhalgatják, sőt ha rákérdeznek, letagadják. A bankrendszernek tehát gyakorlatilag lehetősége van legalizált hamis pénz tömeges kibocsátására ma Magyarországon.

A forint-hitelezés tehát zömében nem létező pénzből történik, amit a bankok a számla megnyitásakor a levegőből állítanak elő. De ugyanez érvényes a devizahitelekre is, azzal az eltéréssel, hogy itt további csalások is történnek. A mai pénz döntően számlákon mozgó adat. Láttuk, hogy a számlapénz eleve hamis, mert a számla létrehozásakor jön létre a semmiből. A mai pénzt a bankok teremtik bankhitellel, és ezt nem lehet elégszer elmondani. Ez a hitel a bankoknak nagyon kedvező, a hitelfelvevőknek viszont nagyon is kedvezőtlen. Az közismert, hogy nálunk a törvényes fizetőeszköz a forint. Az azonban már kevésbé ismert, hogy a devizában elszámolt hitel sem svájci frankban vagy euróban kerül forgalomba, hanem forint formájában. Ez a forint azonban csak látszólag olyan, mint bármely másik, mert van egy különleges tulajdonsága. Ennek a forintnak más az értéke, amikor létrejön, és más az értéke, amikor távozik.

Ha valaki felvesz tízmillió forint hitelt, akkor tudja, hogy ennyivel gyarapodott a rendelkezésére álló pénzeszköz. De hogy mennyivel növekedett a visszafizetési kötelezettsége, azt már nem tudja, mert az adósság pontos mértéke csak később alakul ki. A visszafizetendő tartozás nagysága a választott devizaárfolyam alakulásától és a pénzügyi, ingadozó, folyamatosan változó kamat mértékétől függ. E kettő pedig teljesen független attól az adóstól, aki a hitelt felvette. Ezért alakult Magyarországon úgy a devizahitelek helyzete, hogy azt tudhatták: mennyi pénzt kaptak, de azt már nem, hogy mennyi pénzt kell visszafizetniük. A devizában számolt hitel esetében a konkrét forintösszeg olyan forinttal alakul át, amely után növekvő devizaárfolyamot és kamatot számítanak. Ezt elismerik a hitelező kereskedelmi bankok is, de azzal érvelnek, hogy kevesebb kamatot kérnek annál, mint amit akkor kellene a hitelfelvevőknek fizetniük, ha forintban vették volna fel a hitelüket, ezért végül is a hitelfelvevők jól jártak.

Az infláció miatt a forint hosszabb távon veszít a vásárlóerejéből, ezért számítanak a bankok forinthitel esetén nagyobb kamatot. A kamatot - a visszafizetendő többletpénzt - megint csak a bankok állítják elő hitelezéssel. A nem-bank adósnak azonban több munkával több pénzt kell produkálnia, hogy a kamatot is fizethesse. Normál forintban történő hitelezésnél ezt a gazdasági élet szereplői elfogadják. Más a helyzet azonban a devizában elszámolt hitelekénél, mert ennek a forintnak az értékváltozása nem követi az inflációt. Ez a forint napról napra szeszélyesen változik az adóstól függetlenül. Ezt **Varga István** úgy fogalmazta meg, hogy forint kerül be a gazdaságba, de kiszámíthatatlan devizaként akar onnan távozni. Szemléletesebben megfogalmazva: a hitelszerződéshez egy szerencsejátéki megállapodás társul, de a játékszabályokat egyoldalúan a kaszinós, azaz a pénzügyi piac állapítja meg. A pénzügyi piac pedig nem más, mint a bankrendszer.

A devizahitelezésnél a bankok által elvitt többlet nem áramlik vissza a gazdaságba. A magyarországi bankok külföldi nagy bankoknak a kirendeltségei, ún. fiókintézmények. E leánybankok a többletet átutalják külföldön lévő központjaikba. A svájci frank alapon számolt személyi, gépkocsi, lakás- és

szabad felhasználású hitelek 2005-től 2009-ig évenkénti bontásban 635, majd 1017, egy évvel később 1482, azután 1636 és végül 138 milliárd forinttal nőttek. Összesen 4808 milliárd forint új devizahitelt kellett a hitelfelvevő háztartásoknak megfizetniük. Ez az óriási pénzkövetelés szétterült a gazdaságban, és folyamatosan szívja ki onnan a normális forintot. A háztartások 2011-ben 6700 milliárd forint után fizetik a kamatot és a díjat. Ez azt jelenti, hogy 20-30 év alatt a devizatartozásnak nevezett rákos daganat feléli az adóssok erőforrásait, ráteszi a kezét a családok vagyonára, és egyre inkább elhatalmasodik a társadalom egésze felett. Nem csoda, hogy az emberek bizalma megrendült a bankrendszerben, és egyre inkább átlátanak a bankároknak a hamis érvein.

Az **Európai Unió** pedig egyre inkább bebizonyítja, hogy az államok feletti pénzkartell gátásokat nem ismerő hatalomgyakorló eszköze, amely szर्वilisen teljesíti a bankárkaszt minden kívánságát. Az **EU és brüsszeli bürokráciája szigorúan tiltja az alkotmánynak tekinthető Lisszaboni Szerződésben a tagállamoknak, hogy hiteleket nyújtsanak az értékelőállító termelőgazdaságnak.** Azt állítja, hogy az állami hitelbővítés inflációt okoz. Az EU pénzügyekben illetékes versenybiztos, **Joaquín Almunia**, azonban újból megerősítette, hogy az államok és a kormányok folytathatják a nagy kereskedelmi bankok pénzügyi kiegészítését, állami pénzekből való támogatásukat. Az államok tehát a bankok számára mégiscsak kibocsáthatnak közpénzt. A bankok hitelezési tevékenysége ma is csak töredéke a 2008 előtti időszaknak. A növekedéshez a termelőszektornak lényegesen nagyobb hitelekre lenne szüksége, mint amilyenekhez hozzá tud jutni. Az Európai Unió, a pénzkartellnek ez az engedelmessé szolgálója viszont nem enged meg, hogy az egyes államok, kormányok közvetlenül támogat-

hassák hitellel a termelőgazdaság vállalkozóit. Itt utalunk rá, hogy **Almunia** elődje **Neelie Kroes asszony**, aki most a médiaügyekben illetékes digitális biztos, és aki keményen támogatta a magyar médiaszabályozást, mert az megköveteli a kiegyensúlyozott és igazságnak megfelelő objektív tájékoztatást, nos ez a Kroes asszony az EU versenybiztosaként **4131 milliárd euró** összegben engedélyezte személyesen az egyes EU-tagországok kormányainak közpénz kibocsátását, és abból bankmentő-csomagok keretében hitelek nyújtását a nemzetközi bankároknak. Hangsúlyozom: a Lisszaboni Szerződés szigorúan tiltja az államok ilyen fajta pénzkibocsátási és hitelezési tevékenységét.

A hitel és a kamat szent és sérthetetlen

A nemzetközi pénzkartell középkori elődei - a velencei kalimárok, a spanyol uszorások, az olasz Mediciek és a bajor Fuggerek, majd az amszterdami nemzetközi bankárok - ők mindannyian még szuverén uralkodóknak adtak magas kamatra hiteleket, amelyekből ezek az abszolút uralkodók elsősorban költséges háborúkat finanszíroztak. Mivel a hitelek megfizetésére személy szerint az egyes uralkodók vállaltak kötelezettséget, ezért haláluk után gyakran hoppn maradtak a hitelezők, mert pénzüket nem kapták vissza. Ezért abban voltak érdekeltek, hogy népekhez, államokhoz, nemzetekhez kapcsolják a hitelnyújtást, mert akkor a hitel visszafizetése nem szakad meg egy konkrét személy halálával. Így váltak érdekeltté abban, hogy uralkodóházak által irányított dinasztikus államok helyébe egy egész országhoz és annak népéhez kapcsolható nemzetállamok jöjjenek létre, és nemzedékek sorát lehessen az államoknak nyújtott hitelekkel adósság-függésbe taszítani. Ezek a nem dinasztikus államok már felvállalhathattak olyan méretű kölcsönöket, amelyeknek a visszafizetése több emberöltőn át egy államot és népet terhel. Ahhoz, hogy egy ilyen államnak a vezetői az eladósodáshoz és az adósságszolgálat fizetéséhez megszerezzék a kellő támogatást alttalvalóktól, arra volt szükség, hogy ezek az alttalvalók bizonyos fokú jogokhoz jussanak, és olyan állampolgárokká legyenek, akiknek már van némi beleszólásuk vezetőik kiválasztásába, és magukra vállalhatják az adósságterhek viselését. Ezért a nemzetközi pénzkartell fokozatosan áttért a liberális eszmék és a demokratikus parlamenti rendszerek támogatására. Ezeket a rendszereket viszont leginkább a nemzetállamok tudják működtetni.

Minderre azért utaltunk, mert a liberalizmus és a parlamenti demokrácia eleve úgy és azért lett kifejlesztve, hogy a hitelezők könnyebben tudják eladósítani az egyes országokat, hogy biztosabban hozzájussanak az adósságszolgálatához, és a hitelekért fizetendő kamatokhoz. Később létrehozták az **erőgyensúly rendszerét**, ahol hitelekkel ösztönözték a szembenálló felek fegyverkezését, robbantották ki az egyre nagyobb háborúkat. Megfelelően adagolt kölcsönökkel a háborúkat is úgy tudták irányítani, hogy mindig az általuk kedvezményezett fél kerüljön ki belőle győztesen. De arról is gondoskodtak, hogy a vesztes fél is fizetőképes maradjon, s kölcsöneiket mindkét féltől bevasalhasassák.

(folytatása a 11. oldalon)